

— Господь да те поживи! златни да направи прѣститѣ ти, златна и твоята свирка. Ела да се нахранишъ. Момчето приближи прозореца.

— Не съмъ гладенъ.

— Откъде си? Какъ се казвашъ?

— Отъ тая земя съмъ. Име нѣмамъ, защото никой не ме познава.

— Къде ще вървишъ? Почини си тука!

— Ще ходя да свиря по Божия свѣтъ.

— Чакай, вземи този хлѣбъ. Друго нѣмамъ.

Докато зеленоокото момче каже нѣщо, жената сложи въ ржката му ларче топълъ селски хлѣбъ. Той вдигна очи нагоре, погледна къмъ тополитѣ, по клонитѣ на които чуруликаха роякъ птици, после натроши хлѣба, повика небеснитѣ птици и хвърли всичкия хлѣбъ. И чудно: щомъ викна, всички птичета долетѣха, накацахъ по рамената му, по ржцетѣ, започнаха да кълватъ натрошения хлѣбъ.

Жената стоеше учудена, очитѣ на нейното момче грѣхъа отъ радостъ, а зеленоокиятъ свирачъ отърси последнитѣ трохи отъ шепитѣ си и тръгна.

— Сбогомъ! — каза той.

— Далече ли живѣешъ? — попита майката.

— Много наблизу.

— Къде? Азъ не виждамъ къщи наблизу.

Зеленоокото момче погледна широкитѣ ливади, вдигна тихи очи къмъ небето и продума нѣкакъ унесено:

— Живѣя подъ Божията стрѣха. Сбогомъ! И тръгна. Следъ него останаха майката съ болното си момче, гледаха, какъ онова се отдалечава и стѣпва така внимателно, като че ли пази всѣко стрѣкче трева. Бавно потѣваше въ зелената тишина на ливадитѣ, по боситѣ крака леко го удряха тревитѣ, подскачаха щурчета и зеленоокото момче се усмихваше. Слънцето вече се изправя точно сръдъ небето, топлината се усилюва, птицитѣ мълчатъ въ сѣнчестата шума съ разтворени човки.